

Arrest

nr. 222 265 van 4 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 mei 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GOEDHUYTS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 29 oktober 2014 de Schengenzone binnen via Spanje met een visum afgeleverd door de Belgische autoriteiten voor een duur van vijftien dagen. In haar visumaanvraag meldde verzoekster dat zij gehuwd was.

Op 17 september 2017 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf, er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 17 september 2017 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13).

Op 15 november 2018 leggen verzoekster en haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 24 januari 2019 wordt ten aanzien van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt haar op 14 februari 2019 ter kennis gebracht.

Op 5 maart 2019 geeft de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies inzake de wettelijke samenwoning.

Op 8 maart 2019 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 27 mei 2019 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 27 mei 2019 wordt verzoekster gehoord door de politie en door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 27 mei 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):
naam: B.
voornaam: A.
geboortedatum: 15.08.1980
geboorteplaats: Casablanca
nationaliteit: Marokko*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.05.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Op 15.11.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane (M. S.), slechts vier maanden nadat zij deze man had leren kennen. Op 08.03.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na uitgebreid negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat uit een heel aantal elementen en verklaringen van Dhr S., werd geconcludeerd dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zowel betrokkene als Dhr S. wisten hoedanook dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze relatie.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2014 in België te verblijven. Zij kwam naar België met een visum type C geldig voor kort verblijf en keerde niet meer terug naar Marokko. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 14.02.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.05.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2014 in België te verblijven. Zij kwam naar België met een visum type C geldig voor kort verblijf en keerde niet meer terug naar Marokko. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 14.02.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 27.05.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij naar België kwam om te werken en niet meer wil terugkeren naar Marokko omdat zij bij haar vriend wil blijven.

Op 15.11.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane (M. S.), slechts vier maanden nadat zij deze man had leren kennen. Op 08.03.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na uitgebreid negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat uit een heel aantal elementen en verklaringen van Dhr S., werd geconcludeerd dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zowel betrokkene als Dhr S. wisten hoedanook dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze relatie.

We stellen dus ook vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 27.05.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2014 in België te verblijven. Zij kwam naar België met een visum type C geldig voor kort verblijf en keerde niet meer terug naar Marokko. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 14.02.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. M., Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, B., A., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.”

Op 27 mei 2019 wordt aan verzoekster ook een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 8 en 12 juncto artikel 13 EVRM, , artikel 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (‘Terugkeerrichtlijn’), schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe

Verwerende partij nam op 28 mei 2018 een bijlage 13septies, i.e. geen gewoon bevel om het grondgebied te verlaten maar een bevel met vasthouding met het oog op verwijdering.

Eerste onderdeel

Met betrekking tot verzoeksters gezinsleven stelt de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 27.05.2019 door een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij naar België kwam om te werken en niet meer wil terugkeren naar Marokko omdat zij bij haar vriend wil blijven.

Op 15.11.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan (Mike Schepens), slechts vier maanden nadat zij deze man had leren kennen. Op 08.03.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na uitgebreid negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat uit een heel aantal elementen en verklaringen van Dhr Schepens, werd geconcludeerd dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zowel betrokkene als Dhr Schepens wisten hoedanook dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe

zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze relatie.” Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij zelf om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het gezinsleven in aanmerking te nemen.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het is correct dat verzoekster en haar Belgische partner momenteel niet officieel wettelijk samenwonen volgens het Belgisch recht. De beroepsprocedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen tegen de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning hangt immers nog.

Dit betekent echter niet dat er geen sprake kan zijn van een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “gezinsleven” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, zoals bijvoorbeeld het hebben van kinderen samen (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif v. Bulgarije, §112; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, §30). Samenwonen kan een belangrijk element zijn maar niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Verwerende partij deed echter totaal geen eigen onderzoek, en hield geen rekening met de bovenstaande factoren ter kwalificatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zij maakte zich er integendeel makkelijk vanaf door te verwijzen naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

Het loutere feit dat de stad Antwerpen op basis van een niet-bindend advies van het Openbaar Ministerie oordeelde dat de wettelijke samenwoning niet kon geregistreerd worden ontslaat verwerende partij er echter niet van alle nuttige feiten te betrekken in de beoordeling van het bestaan van dit familieleven. Verwerende partij dient nog steeds zelf haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te nemen.

In het bijzonder dient er hierbij vastgesteld te worden dat naar de Belgische wet, maar ook naar de vigerende Europese regelgeving en principes, een wettelijke samenwoning slechts een schijnsamenwoning is in zoverre het enige doel van de wettelijke samenwoning een beoogd verblijfsvoordeel betreft.

Zoals er in het handboek van de Europese Commissie met betrekking tot schijnhuwelijken (en naar analogie van toepassing op schijnwettelijke samenwoningen) gesteld wordt behoort een huwelijk tot de meest intieme aspecten van het privé- en gezinsleven, en dient er bijzonder veel aandacht besteed te worden aan proportionaliteit van de inmenging in dit huwelijksleven. De Commissie wijst er op dat succesvolle beroepen tegen huwelijksweigeringen aantonen dat er voldoende procedurele regels en garanties dienen te zijn om de fundamentele rechten van de betrokkenen te waarborgen. Deze fundamentele rechten betreffen het recht op privéleven en gezinsleven, het verbod op discriminatie, het recht op een effectief rechtsmiddel, de rechten van de verdediging en de beginselen van wettigheid en proportionaliteit:

“Marriage is related to the most intimate aspects of private and family life. Measures taken by national authorities on a discriminatory or automatic basis with a view to detect and prevent possible abuse are likely to constitute an unjustified and disproportionate intrusion into the private life of all the couples concerned. Successful appeals on procedural grounds against the original decisions taken by national authorities in the context of fight against abuse show the importance of having a set of effective rules and safeguards in place to protect citizens' fundamental rights. Any measure taken by national authorities with a view to prevent abuse must fully respect the fundamental rules and principles of EU law. In particular, genuine couples should not be prevented, discouraged or dissuaded from exercising their fundamental right to free movement by unjustified or disproportionate measures. This is a prerequisite for the fight against abuse to be effective without undermining EU law and its objectives. Free movement is one of the fundamental freedoms that EU citizens enjoy under EU law. Derogations to such a fundamental freedom guaranteed by the EU Treaty may only take place on a case by case basis and if they are non-discriminatory, justified and proportionate to the objective pursued by the national authorities. At the same time, national authorities have to take into account a full set of fundamental rights and safeguards. Fundamental rights which lie at the core of the protection afforded by EU law to all individuals range from the right to respect for private and family life, the prohibition of discrimination, the right to an effective remedy and the right to defence to the principles of legality and proportionality.”

De inmenging in het recht op gezins- en privéleven dient noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarde dient beoordeeld te worden met het feit dat het gevolgde advies van het parket te Antwerpen niet-bindend is, en dat een beroep aanhangig werd gemaakt bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Er is bijgevolg nog geen definitieve beslissing genomen inzake de toelaatbaarheid van verzoeksters wettelijke samenwoning (stuk 2).

Gelet op de factoren die volgens de rechtspraak van het EHRM bepalen of er sprake is van een gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM is het duidelijk dat niet kan getwijfeld worden aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid ervan. Verzoekster en haar partner woonden al negen maanden samen in hun woning aan Kouter 22 te Ekeren, toen zij door de politie (in het bijzijn van haar partner) werd meegenomen naar het CI Brugge. Bovendien hebben zij binnenkort een jaar een relatie. Verzoekster en haar partner spenderen elk vrij ogenblik samen, en hebben hun toekomstplannen volledig op elkaar afgesteld. Zij wensen hun leven met elkaar te delen. Deze elementen tonen afdoende aan dat verzoekers relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven of diende dit minstens te zijn. In onderhavig verzoekschrift worden nog extra bewijzen van verzoeksters relatie voorgelegd (stukken 3-5).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het onderzoek van verwerende partij gebeurde uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij maakte zich er immers te gemakkelijk vanaf door een achterhaalde beslissing van de stad Antwerpen blindelings over te nemen, in plaats van een eigen onderzoek te voeren.

Ten slotte stelt verwerende partij dat verzoekster steeds een visumaanvraag kan indienen mocht de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd worden naar aanleiding van de beroepsprocedure bij de rechtbank van eerste aanleg. Verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat zij tegelijk met onderhavige beslissing een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd. Verzoekster zal dan ook voor een periode van minstens drie jaar en half van haar partner gescheiden worden.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat,

alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez v. Noorwegen*, §70).

In casu zijn er serieuze hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in Marokko. Verzoekers partner is geboren en getogen in België. Hij heeft een voltijdse job in België, een eigen woning, familie, vrienden, netwerk, waardoor het bijzonder moeilijk zou zijn om dit alles achter te laten. Er kan bijgevolg niet verwacht worden dat hij zich in Marokko gaat vestigen om zijn gezinsleven te kunnen beleven. Zelfs een tijdelijke verhuis naar Marokko zal onvermijdelijk met zich meebrengen dat hij zijn job in België verliest, en daardoor gedurende een lange tijd zonder enige bron van inkomsten zal moeten leven.

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet verplicht is om aanwezig te zijn tijdens de behandeling van haar zaak schijnwettelijke samenwoning door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. De vraag of verzoekster een effectief rechtsmiddel heeft tegen de schending van haar recht op gezinsleven onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest en haar recht om een gezin te stichten en te huwen in de zin van artikel 12 EVRM en artikel 9 van het Handvest beperkt zich uiteraard niet tot het tegemoetkomen aan de wettelijk vereiste aanwezigheid op de rechtbank of niet, maar vereist dat het beroep naar behoren kan behandeld worden (niet in louter formalistische zin) en of verzoekster dus ook kan bevraagd worden naar haar relatie door de voorzitter, wat standaard gebeurt in dergelijke procedures.

Verzoeksters afwezigheid op de behandeling van haar zaak laat ten eerste een bijzonder slechte indruk na bij de Familierechtbank en ten tweede ontnemt het zowel aan de rechtbank als aan verzoekster de mogelijkheid aan de gebruikelijke vragen omtrent haar relatie met haar partner onderworpen te worden. Een dergelijke procedure is geen administratiefrechtelijke procedure en ook ter zitting zelf worden vaak erg nuttige vragen gesteld door de voorzitter van de Familierechtbank. Het is evident dat de raadsman van verzoekster haar wel juridisch kan vertegenwoordigen maar niet in plaats van verzoekster zelf over haar meest intieme gevoelens en geschiedenis kan spreken.

Door niet aanwezig te kunnen zijn tijdens de behandeling van de vraag of haar vraag tot wettelijke samenwoning toelaatbaar is, een procedure die bijzonder drastische gevolgen heeft, wordt verzoekster de effectiviteit van het rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest ontnomen (zie ook EHRM, *De Souza Ribeiro t. Frankrijk* van 13 december 2012, §83). Verzoekende partij beschikt niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 en 12 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal dan ook een serieuze inbreuk vormen op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM van verzoekster en haar Belgische partner. Gelet op al het bovenstaande is het voor verzoekster voorts onbegrijpelijk waarom haar verwijdering proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving.

Verwerende partij schendt dan ook de zorgvuldigheidsplicht door geen eigen onderzoek te voeren naar het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Nochtans is er duidelijk een gezinsleven aanwezig en was verwerende partij hiervan op de hoogte.

Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient verwerende partij overigens niet aan te tonen dat ze op de hoogte is van de specifieke omstandigheden, ze dient er rekening mee te houden (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013).

Ten slotte werd ook de motiveringsplicht geschonden.

Tweede onderdeel

Ondergeschikt wenst verzoekster op te merken dat verwerende partij ten onrechte geen rekening hield met het privéleven dat zij in België heeft opgebouwd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, *Maslow/Oostenrijk*, §63).

Dit wordt bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, onder meer in RvV arrest nr. 149 535 van 10 juli 2015:

“Verder blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoekster in de onontvankelijkheidsbeslissing het volgende stelde: ‘Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.’ Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, *Niemietz v.*

Finland, par. 29; EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 4832/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96)."

Verzoeksters privéleven speelt zich volledig hier in België af. Zij verblijft al vijf jaar op het Belgisch grondgebied, bouwde een netwerk rond zich op met een uitgebreide vrienden- en kennissenkring.

Belangrijker nog, in juli 2018 ontmoette verzoekster in België haar huidige partner, waarmee zij haar leven wil delen.

Indien Uw Raad van oordeel is dat verwerende partij terecht oordeelde dat verzoekster en dhr. Schepens geen gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM er op na houden, dan diende verwerende partij toch te kijken of deze relatie geen onderdeel vormt van verzoeksters privéleven in België.

Relevant hierbij is de rechtspraak van het EHRM. Het Hof heeft verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een "gezins- of familieleven" (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Verwerende partij is volledig voorbij gegaan aan het privéleven op het Belgische grondgebied. Verwerende partij rept hierover met geen woord. Verder heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden gezien zij niet met alle relevante elementen waarvan zij kennis had rekening heeft gehouden.

Artikel 74/13 Vw. verplicht verwerende partij nochtans niet enkel om rekening te houden met het gezins- en privéleven, maar ook om daar expliciet over te motiveren.

Het volstaat dus niet dat er rekening mee gehouden zou zijn, of dat er in het administratief dossier deze of gene afweging terug te vinden zou zijn, dit moet immers ook teruggevonden worden in de motieven van de beslissing.

Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk, en zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht.

In casu is er prima facie een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met verzoeksters privéleven in België.

De belangenafweging vereist door artikel 8 EVRM laat niet anders toe dan te besluiten dat er een verboden inmenging is geweest in het recht op privéleven van verzoekster en dat er een positieve verplichting is voor de Belgische overheid om verzoekster op het grondgebied toe te staan.

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. Nergens blijkt echter uit de bestreden beslissing dat er ook maar enigszins rekening werd gehouden met verzoeksters privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Het verzoek tot schorsing dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.3.2.1. De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april

2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoeker dit niet aan. Hij kan de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 8, 12 en 13 van het EVRM en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert in een eerste onderdeel van het enig middel aan dat er sprake is van een gezinsleven met haar Belgische partner, zij meent dat het feit dat de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd, hieraan geen afbreuk doet. Er is tegen deze weigeringsbeslissing immers nog een beroepsprocedure hangende. Verzoekster stelt dat rekening kan worden gehouden met een aantal factoren om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als gezinsleven. Zij meent echter dat de verwerende partij geen eigen onderzoek heeft gevoerd en zich beperkt tot een verwijzing naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen. Dit houdt geen zorgvuldig onderzoek in volgens verzoekster. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift bewijzen van haar relatie, namelijk foto's, berichten en Facebook-uitreksels.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake het bestaan van een gezinsleven:

“Op 15.11.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane (M. S.), slechts vier maanden nadat zij deze man had leren kennen. Op 08.03.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na uitgebreid negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat uit een heel aantal elementen en verklaringen van Dhr S., werd geconcludeerd dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zowel betrokkene als Dhr S. wisten hoedanook dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit

dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze relatie.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij geen gezinsleven aanvaardt tussen verzoekster en haar Belgische partner. De verwerende partij verwijst hiervoor naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 8 maart 2019 tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning, na advies van de procureur des konings waarin werd geconcludeerd dat verzoekster een wettelijke samenwoning trachtte te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand van 8 maart 2019 zich daarin bevindt evenals het advies van de procureur des konings van 5 maart 2019. De procureur des konings concludeert dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. De ambtenaar van de burgerlijke stand concludeert dat de wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, gebaseerd op het negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet lijkt te aanvaarden.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62).

Verzoekster stelt dat zij en haar partner beroep hebben aangetekend tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand. In dit verband merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van huidig bevel verhindert. Zoals in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt, ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verwijzing naar een praktijk in een rechtbank doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet door haar raadvrouw kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door een raadvrouw laat vertegenwoordigen.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij geen eigen onderzoek heeft gevoerd. Er wordt opgemerkt dat wanneer na onderzoek van het parket en van de ambtenaar van de burgerlijke stand, wordt vastgesteld dat de voorgenomen wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en daarom niet wordt geregistreerd, de verwerende partij *prima facie* dan ook, zonder dat bijkomend onderzoek nodig is, op goede gronden kon besluiten dat er *in casu* geen werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is en dat de intentie om wettelijk samen te wonen of het feit dat er reeds sprake is van een feitelijke samenwoning, haar niet automatisch een recht op verblijf geeft. Het gegeven dat verzoekster feitelijk samenwoont met haar partner, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij kon, *prima facie*, op redelijke wijze concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

In de bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, verzoekster een visumaanvraag kan indienen bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster, waar zij verwijst naar het inreisverbod voor drie jaar dat haar ook werd gegeven, de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht inzake het onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Waar verzoekster bij huidig verzoekschrift ongedateerde foto's, berichten van juli 2018 tot mei 2019 en een uittreksel uit een facebook-pagina van haar partner voorlegt waaruit blijkt dat hij stelt sinds 14 juli 2018 een relatie met verzoekster te hebben, wordt opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om het oordeel van de verwerende partij over te doen. De verwerende partij was op de hoogte van de vermeende relatie van verzoekster met haar Belgische partner maar heeft geoordeeld dat er geen sprake was van een gezinsleven, zich hiervoor steunend op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het advies van het parket. De voorgelegde stukken, die deels dateren van voor het advies van de procureur des konings en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en dus door hen onderzocht werden, doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er is bijgevolg geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 12 van het EVRM, dat het recht op huwen omvat.

3.3.2.5. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het vermeende gezinsleven van verzoekster, maar dat werd geoordeeld dat er *in casu* geen sprake is van een gezinsleven, gelet op de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning door van de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van het parket. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.6. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster aan dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM wat haar privéleven in België betreft. Zij stelt dat haar privéleven zich volledig in België afspeelt, dat ze hier al vijf jaar verblijft, dat ze een netwerk rond zich opbouwde met een uitgebreide vrienden- en kennissenkring en dat ze in juli 2018 haar partner ontmoette. Verzoekster meent dat deze relatie ook een onderdeel vormt van haar privéleven en verwijst hiervoor naar rechtspraak van het EHRM.

Wat de relatie met haar partner betreft, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd, zoals uiteengezet onder punt 3.3.2.4. van dit arrest. Verzoekster verduidelijkt niet op concrete wijze hoe deze relatie, die niet aanvaard wordt als gezinsrelatie maar waarvan wordt gesteld dat het een situatie betreft die enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning, moet beschouwd worden als een onderdeel van haar privéleven. Voor het overige blijft verzoekster evenzeer in gebreke om concrete elementen aan te voeren. Haar algemene opmerkingen dat ze al vijf jaar in België verblijft, een netwerk opbouwde en een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft, worden op geen enkele wijze geconcretiseerd.

Er wordt opgemerkt dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoekster kwam op legale wijze binnen maar haar toegestaan verblijf eindigde in november 2014. Sindsdien verblijft verzoekster illegaal op het grondgebied.

In zulke gevallen zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender

welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* wordt niet aangetoond dat de contacten die verzoekster in België opbouwde en waarover zij geen enkele informatie geeft, behalve haar relatie die officieel beschouwd wordt als een schijnrelatie, een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen.

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld: *“In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze relatie.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM inzake verzoeksters privéleven wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband evenmin.

Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond, kan verzoekster niet met goed gevolg de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoeren.

3.3.2.7. Uit de hierboven weergegeven inhoud van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet dat daarin vermeld wordt dat rekening moet worden gehouden met het privéleven. Uit dit artikel volgt enkel dat rekening moet worden gehouden met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*.

Volledigheidshalve wordt ook verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat expliciet moet worden gemotiveerd over de inhoud van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in al zijn onderdelen niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET